

Arrest

nr. 322 976 van 7 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. GOVAERTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een Koerd te zijn. U bent een soennitisch moslim. U bent afkomstig van de wijk Ronahi, in Sheikhan (Ainsufe). Na uw huwelijk, in 2004, verhuisde u naar de wijk Alkaramah, in Mosul. Uw echtgenote en kinderen bevinden zich momenteel bij uw schoonmoeder in Mosul. Uw broer M. bevindt zich momenteel in België, waar hij op 19 maart 2010 de vluchtelingenstatus verkreeg (CG [...] & OV [...]). Uw zus N. bevindt zich momenteel eveneens in België, waar ze op 29 april 2016 de vluchtelingenstatus verkreeg (CG [...] & OV [...]). De rest van uw familie bevindt zich momenteel nog steeds in Sheikhan en de onmiddellijke omgeving ervan.

U studeerde gedurende zes à zeven jaar aan de militaire school, en begon hierna als soldaat te werken. U werkte gedurende 22 jaar bij het leger, en vanaf 1999 specifiek bij de grensbewakers. U patrouilleerde langs

de grens; u controleerde en fouilleerde vreemdelingen die Irak wilden binnenkomen. U was tevens verantwoordelijk voor het tegenhouden van mensensmokkel en goederensmokkel.

Op 8 november 2020 moest u zich samen met drie collega's, H.M., A., en A.S., stationeren bij Peshkibir, aan de grens tussen Irak en Syrië. Met verrekijkers moesten jullie de Tigris-rivier in de gaten houden. Plots zagen jullie een boot met acht personen aan boord, naar jullie toe varen. Met behulp van uw verrekijker zag u dat de passagiers gewapend waren. U en uw collega's verstopten zich vervolgens achter de Hasso-fabriek, en lichten jullie officier in. Verscholen achter een zandheuvel, vroegen jullie de intussen aan land gekomen passagiers wie ze waren, en waar ze naartoe gingen. Ze zeiden dat ze Irak binnen wilden komen om richting de bergen verder te gaan. Jullie verboden hen dit en zeiden dat ze via de officiële grensovergang het land konden binnenkomen. Hierop antwoordden ze slechts dat jullie de weg voor hen moesten vrijmaken, en hen bovendien jullie wagen moesten afgeven.

Vijf tot zeven minuten later, kregen jullie versterking van andere collega's. Hierop gooiden de aan land gekomen passagiers een granaat en ontstond er een gevecht. U en drie andere collega's, waaronder H., raakten gewond. Jullie werden naar het veldziekenhuis, en vervolgens naar Duhok-ziekenhuis gebracht. U werd drie à vier dagen opgenomen in het ziekenhuis. H. echter, mocht dezelfde dag van het incident al terug naar huis gaan. Er vielen ook doden aan beide zijden, waaronder R., de smokkelaar die de passagiers van de boot het land wou binnensmokkelen.

Op de dag dat u ontslagen werd uit het ziekenhuis, kreeg u een telefoontje van onbekenden die u zeiden dat u naar hen moest komen omdat ze met u wilden spreken. Ze wilden u echter niet zeggen wie ze waren, en zeiden dat u naar hen moest komen of dat ze u anders te pakken zouden krijgen. U vermoedde dat er iets niet klopte en bracht uw baas, de 'aqid', op de hoogte. Hij zei dat u naar het centrum in Aloka moest komen, hetgeen u deed. Hier vroeg hij naar het telefoonnummer waarmee u was gebeld en hij belde hier vervolgens zelf naar terug. U was echter geen getuige van dit gesprek. Na afloop zei hij dat u in het centrum moest blijven, voor uw eigen veiligheid. U bleef hier gedurende drie maanden, tijdens dewelke u niet zomaar mocht vertrekken. Tijdens uw verblijf hier, op 7 of 8 december, diende u wel een klacht in bij de politie van uw regio, waarbij u vertelde dat er onbekende mensen contact met u opnamen en u bedreigden, dat er auto's rond uw woning circuleerden en dat u bescherming van hen wilde.

Nadat u terug thuis was, kreeg u een telefoontje van de rechtbank van Zakho dat u zich bij hen moest melden. De familieleden van R., de smokkelaar die omkwam tijdens het gevecht op 8 november, hadden immers klacht tegen u ingediend. Ze waren afkomstig van Zakho, en sympathisanten van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij). U wist hier op dat moment echter niets van. Op 15 februari 2021 ging u naar de rechtbank. Ze zeiden dat u er een nacht moest blijven. Op 16 februari 2021 werd u gezegd dat u zich bij het politiebureau van de wijk Al Zohur in de stad Mosul moest gaan melden, en gaven ze u een brief mee. U kon het politiebureau echter niet meteen vinden, en ging om hulp vragen in het politiebureau van de wijk Al Tameen. Hier pakten ze u echter onmiddellijk op, en brachten zij u zelf naar het politiebureau van Al Zohur. U werd er gevangen gezet, zonder vragen te stellen of u iets te zeggen. Na vier maanden werd u ondervraagd door een inspecteur van de politie, waarbij u te weten kwam dat het ging om het incident dat had plaatsgevonden op 8 november 2020. Na deze ondervraging werd u terug in de gevangenis geplaatst. Nog eens vier en een halve maand later, nl. op 1 november 2021, verscheen u voor de rechter, waarbij u hem vroeg waarom u daar was. Hij zei dat u was aangeklaagd door iemand wiens broer was omgekomen tijdens het incident van 8 november 2020. U zei dat u uw taak gewoon aan het uitvoeren was, dat er meerdere aanwezigen waren, en dat u meteen gewond geraakte en naar het ziekenhuis werd gebracht, terwijl de gevechten nog verder gingen. U werd vrijgesproken, en diende klacht in tegen de personen die u valselijk hadden beschuldigd. Met deze klacht werd echter niks gedaan. Ondanks uw vrijspraak verloor u uw werk. U werd gezegd dat u kon proberen naar de centrale overheid in Baghdad te gaan om toch terug aan het werk te kunnen gaan. U gaf uw documenten mee naar Baghdad met een officier die vaak naar daar ging.

U ging naar huis op 1 november 2021. Thuisgekomen kreeg u een telefoontje van een onbekend nummer waarin u werd bedreigd. Uw collega's vertelden u toen ook dat H., de collega die op de dag van het incident het ziekenhuis al terug had kunnen verlaten, vermist was. Volgens uw collega's waren de passagiers op de boot PKKleden.

U durfde hierna niet meer daar te blijven, en verliet Irak in januari 2022. U verliet uw huis op 7 januari 2022 en ging naar uw maternale neef in Duhok, waar u twee nachten logeerde. Hierna vertrok u naar Zakho, om vervolgens de grens met Turkije over te steken. U reisde via Turkije, Bulgarije, Roemenië, en enkele onbekende landen, naar België, waar u op 18 maart 2022 aankwam, en vijf dagen nadien, nl. op 23 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele stukken neer: uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw attest van inontvangstname, uw klacht tegen de man die u valselijk beschuldigde en uw vrijspraak van de

rechtbank. U legt tevens kopieën neer van enkele legerdocumenten, alsook een kopie van de oproepingsbrief van het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt vast dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij uw juiste identiteit. Zo werden in Roemenië uw vingerafdrukken genomen; dit alvorens u in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Ontzettend merkwaardig is dat u in Roemenië verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten (zie vraag inlichtingen derde landen). Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, bevestigt u dat u er zich inderdaad voordeed als Syriër, omdat u op dat moment bij Syriërs was, en jullie allen geslagen werden en gevraagd werden of jullie Syrisch waren, waarop iedereen bevestigend antwoordde, en u dus ook (CGVS, p. 5). Dat u deze valse verklaringen onder enige dwang zou hebben afgelegd, en u hiermee elke verantwoordelijkheid van u afschuift, doet toch wel de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook, dat u er geen graten inzag om valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit ten aanzien van de Roemeense autoriteiten, maakt dat ook het vervolg van uw verklaringen met enige terughoudendheid moet worden bekeken.

Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen.

U verklaart dat u vanaf 1999 begon te werken bij de grensbewakers (CGVS, p. 11). U werkte in divisie 2, brigade 6, branche 2, bataljon 3, eerste hulp (CGVS, p. 13). U was gestationeerd in Aloka, in de regio Rabia, tussen Syrië en Irak (CGVS, p. 12). U en uw collega's hadden controleposten van Rabia tot Sahera (CGVS, p. 10). Jullie stonden in voor de grenscontrole, o.a. om mensensmokkel en goederensmokkel tegen te gaan (CGVS, p. 10).

Echter, de problemen die u aanhaalt in het kader van uw tewerkstelling, kunnen niet worden geloofd. Uw verklaringen hieromtrent weten totaal niet te overtuigen.

U stelt dat u en uw collega's op 8 november 2020 gestationeerd waren bij Peshkabir, om de Tigris te bewaken, en dat jullie opeens een boot naar jullie toe zagen varen (CGVS, p. 10). U verklaart dat er dertien mensen aan boord waren (CGVS, p. 10). Tijdens uw eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter vermeldde u slechts acht passagiers (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u andermaal dat er slechts acht passagiers waren (CGVS, p. 16). Uw wijzigende verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen en ondergraven opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart verder dat u en uw collega's op dat moment nog niet wisten dat de mannen in de boot tot de PKK behoorden, maar dat u met uw verrekijker wel kon zien dat ze gewapend waren en langs illegale weg de grens wilden oversteken (CGVS, p. 16). Daarom verschuidden u en uw collega's zich achter de Hasso fabriek, en brachten jullie de officier van dienst op de hoogte (CGVS, p. 16-17). Vijf tot zeven minuten later kwam er versterking (CGVS, p. 10 & 17). Bevreemdend is dat u verklaart dat er tot dat moment nog geen gevecht was losgebroken (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom de indringers jullie niet aanvielen voordat de versterking eraan kwam - jullie waren op dat moment immers in de minderheid -, stelt u dat ze wisten dat jullie soldaten waren, en dat ze zichzelf niet meteen in gevaar wilden brengen, maar dat toen ze de versterking zagen, ze meteen een granaat naar jullie gooiden die tot ontploffing kwam (CGVS, p. 17). Dit klinkt weinig aannemelijk. Men dunkt immers dat ze wel hadden kunnen inschatten dat jullie niet de enige soldaten in de regio waren, en dat ze dus logischerwijze best meteen in actie zouden schieten, in plaats van te wachten tot ze op nog meer weerstand zouden botsen, met alle gevolgen van dien.

Bij het een gevecht raakten u en uw drie collega's gewond en werden zij naar het ziekenhuis van Duhok gebracht (CGVS, p. 10). Bevreemdend is dat u sinds uw ontslag uit het ziekenhuis geen informatie meer had

over deze collega's, of hoe het hen was vergaan (CGVS, p. 18). Eerder verklaarde u echter dat u wel nog wel contact had met sommige collega's, zelfs nadat u werd vrijgesproken (CGVS, p. 11). Hiernaar gevraagd, antwoordt u plots dat u inderdaad nog van sommige collega's hoorde dat het gevecht nog was doorgedaan tot de volgende dag, maar dat u na uw opsluiting niets meer van hen vernam (CGVS, p. 18). Uw verhaal mist alle geloofwaardigheid op dit vlak. In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat u dan zelf enig initiatief zou hebben genomen om de collega's die betrokken waren bij datzelfde incident, mogelijks zelfs werden verwond, te contacteren, al was het maar om na te gaan of zij naderhand nog in de problemen zijn gekomen en/of een gelijkaardige rechtszaak moesten doormaken. Dat u zelf hiertoe geen stappen heeft gezet, en/of niet bent nagegaan of u de enige in die moeilijke situatie was, komt andermaal weinig geloofwaardig over.

U verklaart dat, toen u ontslagen werd uit het ziekenhuis, u werd gebeld door onbekenden, die zeiden dat u naar hen moest komen omdat ze met u wilden spreken (CGVS, p. 10). Ze zeiden dat u moest komen; dat ze u anders te pakken zouden krijgen (CGVS, p. 10). Bevreemdend is dat u geen exacte datum kan geven wanneer u een eerste maal op die manier werd bedreigd, u stelt enkel dat het direct na uw ontslag uit het ziekenhuis was, en schat dit rond 5 december "of zoiets" (CGVS, p. 19). U verklaart verder dat u zeker bent dat u op de 7e of de 8e van de 12e maand een klacht bent gaan indienen (CGV, p. 19). Gevraagd of u nog voor het neerleggen van de klacht al met uw baas had gesproken, stelt u van wel, u sprak met de 'aqid', de hoogste officier, nl. de dag waarop u het ziekenhuis verliet (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u dit dan reeds kon bespreken aangezien u verklaarde dat u de bedreigingen pas kreeg na uw ontslag uit het ziekenhuis, stelt u plots dat u dezelfde dag van uw ontslag al een keer bedreigd werd (CGVS, p. 19-20). Deze verklaring strookt echter geenszins met uw eerdere verklaring. Tijdens uw eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dan weer dat u reeds werd bedreigd tijdens uw verblijf in het ziekenhuis (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Uw steeds wijzigende verklaringen hieromtrent ondermijnen de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart dat u bij de politie van uw regio klacht ging indienen, en hen vertelde dat er onbekende personen contact met u opnamen en u bedreigden, dat er auto's rond uw woning circuleerden en dat u bescherming van hen wilde (CGVS, p. 19). U legt het document van deze klacht tevens neer bij het CGVS. Uit dit document blijkt echter dat u op 28 februari 2021 bij de politie verscheen, in plaats van op 7 of 8 december 2020 zoals u zelf eerst beweerde (CGVS, p. 19). U hierop gewezen, stelt u dat u op 28 februari 2021 naar het politiebureau belde om te horen of uw klacht was opgevolgd, en tevens bij hen langsging (CGVS, p. 24). Gevraagd of u dan voordien al de klacht had ingediend, stelt u dat u voordien had gebeld (CGVS, p. 25). Gevraagd of u dan telefonisch een klacht kon indienen, biedt u geen duidelijk antwoord, en stelt u dat u hen gewoon inlichtte over de telefoontjes, wat opnieuw geen antwoord op de vraag is (CGVS, p. 25). Gevraagd of u dan al dan niet een formele klacht had ingediend, stelt u dat u dit niet weet, u bracht hen telefonisch op de hoogte en zij noteerden de datum waarop iemand een melding doet (CGVS, p. 25). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals om verduidelijking wordt gevraagd omtrent het tijdstip van uw officiële klacht, stelt u enkel dat u het politiebureau van Zakho van de eerste bedreiging op de dag van uw ontslag uit het ziekenhuis (dus op 5 december) op de hoogte bracht (CGVS, p. 25). U slaagt er met andere woorden niet in duidelijkheid te bieden omtrent het juiste tijdstip van het indienen van de klacht en het verdere verloop van deze klacht, hetgeen opnieuw de waarachtigheid van uw relaas op de helling zet.

De 'aqid' zei u dat u naar jullie centrum in Aloka moest gaan, en diezelfde dag nog ging u daar naartoe (CGVS, p. 20). Hij vroeg naar het telefoonnummer waarmee u gebeld was, en belde hier vervolgens zelf naar, maar niet in uw bijzijn (CGVS, p. 10). Het is merkwaardig dat u dit gesprek niet te horen kreeg, en ook daarna niet meer informatie kreeg van de 'aqid' zelf aangaande zijn telefoontje naar uw bedreigers, behalve dan dat u in het centrum moest blijven voor uw eigen veiligheid (CGVS, p. 10). Deze gang van zaken komt bijzonder vreemd over. Minstens moet u zich hierover toch vragen hebben gesteld en toch minstens moeite hebben gedaan van de 'aqid' iets meer te weten te komen. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen.

U zou vervolgens gedurende drie maanden in het centrum zijn gebleven, zonder dat u nog naar buiten mocht (CGVS, p. 10 & 20). Gevraagd hoe u dan de klacht bij de politie kon gaan indienen, stelt u plots dat u deze indiende nog vóór uw vertrek naar Aloka (CGVS, p. 20-21). Gesteld dat u - zoals u op een gegeven moment verklaarde de klacht in december 2020 indiende, zou u op dat moment reeds in Aloka hebben moeten (vast)gezet (CGVS, p. 21). Uw verhaal en de chronologie ervan mist alle coherentie.

Na deze periode, op 15 februari 2021, werd u gebeld door de rechtbank van Zakho en door hen gevraagd om u daar te komen melden (CGVS, p. 10 & 21). De familieleden van de gedode smokkelaar, R., hadden immers klacht tegen u ingediend (CGVS, p. 11-12, 21 & 23). Ze waren afkomstig van Zakho, en sympathisanten van de PKK (CGVS, p. 12 & 21). Bevreemdend is echter dat het enige dat tegen u gezegd werd, was dat ze een melding hadden gekregen van het politiebureau van Al Zohur dat u zich daar moest gaan melden (CGVS, p. 21). Waarom u zich daar moest gaan melden, zeiden ze echter niet (CGVS, p. 21). Deze gang van zaken komt bijzonder vreemd over.

Nog merkwaardiger is dat u stelt dat u in de gevangenis van het politiekantoor van Al Zohur werd gezet, zonder dat u iets werd gezegd of gevraagd (CGVS p. 11 & 22). Pas vier maanden later werd u ondervraagd door een inspecteur van de politie, en pas op dat moment ontdekte u dat het ging om het incident dat gebeurde op 8 november 2020 (CGVS, p. 11 & 22). Na deze ondervraging werd u andermaal gedurende vierenhalve maand in de gevangenis gestoken, waarna u dan uiteindelijk op 1 november 2021 voor een rechter verscheen, en werd vrijgesproken (CGVS, p. 11 & 22). Het is echter niet aannemelijk dat u bijna negen maanden zou worden opgesloten, zonder dat u zelfs maar werd gezegd waarvan u beschuldigd werd, of wie u had aangeklaagd. U stelt immers dat de rechter pas tijdens de zitting zei dat u was aangeklaagd door de broer van iemand die omkwam tijdens het incident, en dat u nu pas kon zeggen dat u slechts uw taak uitvoerde, en bovendien reeds aan het begin van het gevecht gewond geraakte en werd afgevoerd (CGVS, p. 11). Na uw vrijlating sprak u tevens met de 'aqid', die u zei dat het probleem met de PKK te maken had (CGVS, p. 23). Waarom hij u dit nog niet vroeger had gezegd, is evenmin duidelijk. Ook pas na uw vrijlating hoorde u dat uw collega H. vermist was, en dat de passagiers op de boot vermoedelijk PKK-leden waren (CGVS, p. 11 & 24). Het is echter niet aannemelijk dat indien collega's dit vermoeden hadden, ze dit niet eerder zouden hebben uitgesproken, noch is het duidelijk waarom u pas op dat moment op de hoogte werd gesteld van de vermissing van uw collega.

In dezelfde context is het bijzonder merkwaardig dat de familie van de smokkelaar van de boot, R., u betichtte van de moord op hun familielid. Zo is het allereerst al moeilijk te verklaren hoe deze personen, die niet bij het incident in november 2020 aanwezig waren, de identiteit van u of uw collega-grensbewakers te weten konden komen. Bovendien voerden jullie jullie dagdagelijkse taken uit en was het de andere partij die illegaal en gewapend wou aanmeren, daarbij zelfs de grensbewakers wilden verschalken en nadien aanvielen door een granaat te gooien, met alle gevolgen van dien. Dat u dan hiervoor de schuld kreeg doorgeschoven terwijl u trouw op post was en uw functie naar beste vermogen uitoefende, doet toch wel enige vraagtekens rijzen bij uw verhaal. Te meer, zoals hierboven al werd aangegeven, u vrij snel tijdens het gevecht gewond geraakte en diende te worden afgevoerd. Dat dan de familie van één van de gewelddenaars specifiek u zou betichten, ook al behoorden zij tot de PKK, daarbij zelfs de overheid (in casu de politie) op hun hand zou krijgen, is totaal niet aannemelijk. Indien de familie van de gedode smokkelaar dan toch zo driest te werk zou gaan - ook al kan u niet verklaren hoe ze bij uw identiteit konden achterhalen - , stelt zich bijkomende de vraag waarom dan ook niet andere van uw collega's, net zoals u, werden vastgezet en aangeklaagd.

Twee tot vijf dagen na uw vrijlating zou u een oproep hebben gekregen van een onbekend nummer, en zou u zijn bedreigd; u moest naar hen te komen of zou anders meegesleurd worden (CGVS, p. 23-24). Opnieuw is het merkwaardig dat u deze dreiging niet nauwkeuriger in de tijd kan situeren. U weet evenmin of dit familie van R. was, of de PKK, ze hadden in ieder geval contact met elkaar (CGVS, p. 24). U stelt echter dat er niets over R. werd gezegd (CGVS, p. 24).

U verklaart dat uw moeder na uw vertrek nog twee keer zei dat het goed was dat u vertrokken was, want dat ze u nog steeds wilden oppakken (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe zij dit weet, stelt u dat er nog steeds auto's naar de wijk komen (CGVS, p. 12). Gevraagd of er expliciet naar u gevraagd wordt, stelt u van wel (CGVS, p. 12). Het gaat hier echter om blote beweringen, die u geenszins weet hard te maken.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Dient hier bijkomend nog te worden opgemerkt dat uw nood aan internationale bescherming tevens wordt ondermijnd door uw selectiviteit wat betreft het Europees land dat uw verzoek mocht behandelen. Uw vingerafdrukken werden immers reeds genomen in Roemenië. U verklaarde dat u verplicht werd uw vingerafdrukken te geven, u weet niet waarvoor of waarom (verklaring DVZ, vraag 24). Volgens een EURODAC-hit werden uw vingerdrukken ook in Oostenrijk genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u dit land heeft verlaten zonder het antwoord op uw verzoek om internationale bescherming af te wachten, ondermijnt de oprechtheid van de door u geopperde nood aan bescherming. Ook het gegeven dat u geen gehoor gaf aan de beslissing die u in België verkreeg tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat er een Dublinakkoord was met Oostenrijk, ondermijnt het dringend karakter van uw nood aan bescherming (zie informatie DVZ, toegevoegd aan het administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. Uw paspoort en nationaliteitsbewijs bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS momenteel niet wordt betwist. De kopieën van uw legerdocumenten zijn hoogstens een aanduiding van uw tewerkstelling bij het leger, hetgeen in deze beslissing evenmin wordt betwist. Wat betreft de klacht en het vonnis waarin u werd vrijgesproken, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten afkomstig uit Irak onbetrouwbaar zijn omdat er veel

corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het attest van inontvangstname en de kopie van uw oproepingsbrief kunnen niet dienen ter staving van uw asielrelaas.

Tot slot, het gegeven dat familieleden van u hier een beschermingsstatus werd toegekend, nl. uw broer en zus, wijzigt evenmin bovenstaande appreciatie van uw asielverzoek. Wat de problemen van uw broer en zus betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze geenszins gerelateerd zijn aan uw asielrelaas. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgqa.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgqa.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de

schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yesidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Het "Sinjar Agreement" is bedoeld om het veiligheids- en bestuursvacuüm op te vullen dat was ontstaan in de nasleep van de heerschappij van IS, om gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) op te roepen om de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi bevolking te bevorderen. Tot nu toe werd de overeenkomst slechts gedeeltelijk uitgevoerd en wordt ze verworpen door de groepen die de regio de facto controleren, namelijk de PMF en de YBS. Bijgevolg blijft de situatie in het district Sinjar gespannen. Er is nog altijd een veiligheids- en bestuursvacuüm en de milities van de PMF zijn uitgegroeid tot een economische en politieke macht. Ten slotte is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

Tussen 1 februari 2023 en 31 maart 2024 vonden verschillende incidenten met burgerslachtoffers plaats die werden toegeschreven aan personen die handelden in het kader van stammengeschillen of waarvan de daders onbekend blijven.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat er heden 1.960.734 miljoen mensen naar de provincie zijn teruggekeerd. Dit cijfer komt overeen met meer dan 75 % van de totale ontheemde bevolking. 627.719 personen uit de provincie Ninewa zijn echter nog ontheemd, wat het hoogste aantal IDP's van alle Iraakse provincies is. Het percentage terugkeerders verschilt bovendien van district tot district. Afgezien van duurzame relocatie zijn er verschillende redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking, het ontbreken van

verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen, en het ontbreken van de nodige documenten worden vermeld als redenen om niet terug te keren.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de commissarisgeneraal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Ninewa, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. tg. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Ninewa wegens zijn specifiek profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming dan ook verleend. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient evenwel te worden vastgesteld dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht alsook de schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt:

“[...]”

Verzoeker was als Koerd 22 jaar werkzaam voor het Iraaks nationaal leger.

Dit feit alleen zorgt ervoor dat verzoeker een potentieel doelwit is voor sommige andere Koerden met name aanhangers van de PKK.

Verzoeker is als soldaat in een vuurgevecht terecht gekomen met leden van de PKK waarbij minstens één van de leden gestorven is.

De familieleden van de gestorven PKK-aanhanger bedreigden verzoeker na dit incident en zouden sinds zijn vlucht uit Irak nog steeds naar hem op zoek zijn.

Het was van in het begin de bedoeling van verzoeker om naar België te komen en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zijn broer en zus wonen immers al langer in België en werden hier een beschermingsstatus toegekend.

Verzoeker ontkent niet dat zijn vingerafdrukken in andere EU-landen werden afgenomen maar beseft pas achteraf in België dat dit gebeurde in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

De veiligheidssituatie in Irak is allesbehalve stabiel.

IS voert nog steeds aanslagen uit.

Er zijn spanningen tussen Iraakse centrale overheid en het lokale Kurdistan Regional Government (KRG), met name in de provincie Ninewa, waarvan verzoeker afkomstig is, wordt het gezag en de controle over bepaalde gebieden betwist.

Bovendien voert het Turkse leger luchtaanvallen uit op de provincie en het noorden van Irak waarbij verschillende Koerdische groeperingen viseren.

De provincie Ninewa is ook de provincie waaruit de meeste intern ontheemden in Irak afkomstig zijn. Dit geeft verwerende partij zelf toe in de bestreden beslissing. (p. 6)

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met aangehaalde elementen en schendt zodoende de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker behoudt zich het recht voor nog bijkomende bewijzen bij te brengen.”

2.2. Bij aanvullende nota van 5 februari 2025 brengt verweerder middels URL-verwijzingen aanvullende landeninformatie bij inzake de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa.

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. De bestreden beslissing stelt:

“Vooreerst kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij uw juiste identiteit. Zo werden in Roemenië uw vingerafdrukken genomen; dit alvorens u in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Ontzettend merkwaardig is dat u in Roemenië verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten (zie vraag inlichtingen derde landen). Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, bevestigt u dat u er zich inderdaad voordeed als Syriër, omdat u op dat moment bij Syriërs was, en jullie allen geslagen werden en gevraagd werden of jullie Syrisch waren, waarop iedereen bevestigend antwoordde, en u dus ook (CGVS, p. 5). Dat u deze valse verklaringen onder enige dwang zou hebben afgelegd, en u hiermee elke verantwoordelijkheid van u afschuift, doet toch wel de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook, dat u er geen graten inzag om valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit ten aanzien van de Roemeense autoriteiten, maakt dat ook het vervolg van uw verklaringen met enige terughoudendheid moet worden bekeken.”

De loutere bevestiging in het verzoekschrift dat van verzoeker in andere EU-landen zijn vingerafdrukken werden genomen is niet nuttig ter weerlegging van de vaststelling dat verzoeker zich ook bediende van een andere nationaliteit. De vaststelling dat verzoeker zich uitgaf als Syriër in plaats van zijn werkelijke Iraakse nationaliteit op te geven, is *ab initio* een aanduiding dat hij ten aanzien van Irak geen vrees voor vervolging heeft.

5. Verzoeker werkte als grensbewaker en diende in het kader van de grenscontrole mensen- en goederensmokkel te bestrijden. Verzoekers tewerkstelling wordt door verweerder *prima facie* niet betwist.

Verweerder argumenteert echter bijzonder omstandig dat verzoekers relaas over zijn voorgehouden problemen in het kader van deze tewerkstelling niet geloofwaardig is. Verweerder motiveert dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn inzake onder meer (de gevolgen van) het gevecht met leden van de PKK, de bedreigingen na het ontslag uit het ziekenhuis, het tijdstip van het indienen van een klacht en het verdere verloop van deze klacht, de maandenlange detentie zonder redengeving, de bedreigingen door de familie van de gedode smokkelaar R..

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas en te stellen dat het van in het begin de bedoeling was om naar België te komen omdat zijn broer en zuster in België een beschermingsstatus hebben. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Inzake de reden om naar België te komen wegens zijn broer en zuster sluit de Raad zich tevens aan bij de niet concreet betwiste motivering die stelt: *“Tot slot, het gegeven dat familieleden van u hier een beschermingsstatus werd toegekend, nl. uw broer en zus, wijzigt evenmin bovenstaande appreciatie van uw asielverzoek. Wat de problemen van uw broer en zus betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze geenszins gerelateerd zijn aan uw asielrelaas. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.”*

Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (paspoort, nationaliteitsbewijs, kopieën van verzoekers legerdocumenten, verzoekers klacht tegen de man die verzoeker valselijk beschuldigde, het vonnis waarin verzoeker werd vrijgesproken) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 5 februari 2025, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa in Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen nuttige elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

9. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vijftieng door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

W. MULS